

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 24, Ústí nad Labem, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 6. 2019, č. j. KRPU-102595-23/ČJ-2019-040022-ZZ-DB, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 7. 2019, č. j. 42 A 21/2019 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši **4114 Kč**, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalované

[1] Žalovaná shora označeným rozhodnutím zajistila žalobce podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve spojení s § 129 odst. 3 téhož zákona za účelem jeho předání do Řecké republiky (dále jen „Řecka“), případně do Italské republiky (dále jen „Itálie“) podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Dobu zajištění stanovila žalovaná ve smyslu § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 2. 6. 2019 v 11:20 hodin.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) zamítl rozsudkem ze dne 18. 7. 2019, č. j. 42 A 21/2019 - 33, žalobu žalobce. Především se ztotožnil se závěrem žalované, že v době zajištění neexistovaly v Itálii ani Řecku systémové nedostatky v azylovém řízení, které by znemožňovaly předání žalobce. Zároveň konstatoval, že v doporučení Komise 2016/2256 ze dne 8. 12. 2016, na něž poukazoval žalobce, je výslovně uvedeno, že může být obnoveno přemísťování na základě individuálních záruk s přihlédnutím ke kapacitám pro přijímání a vyřizování žádostí a s ohledem na stávající nevhodné zacházení se zranitelnými žadateli. Žalobce nespadá do skupiny tzv. zranitelných osob a z uvedené formulace jednoznačně vyplývá, že potenciální přemístění do Řecka v jeho případě není vyloučeno. Krajský soud tedy uzavřel, že žalovaná řádně posoudila možnost potenciálního předání žalobce do Itálie a Řecka. Dodal, že skutečná možnost předání žalobce bude posouzena v samostatném rozhodnutí o předání.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalované k ní

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Namítal, že žalovaná posoudila realizovatelnost jeho přemístění do Řecka nedostatečně - pouze obecně, bez zohlednění jeho specifické situace.

[4] Konkrétně stěžovatel uvedl, že žalovaná posoudila realizovatelnost přemístění, jako by se jednalo v případě Řecka o „standardní“ členský stát EU. Nejvyšší správní soud přitom např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 198/2016 - 24, konstatoval, že přemísťování žadatelů o mezinárodní ochranu do Řecka není podle nařízení Dublin III možné kvůli systémovým nedostatkům, které vykazuje řecký azylový systém. Tuto skutečnost potvrdil i Evropský soud pro lidská práva ve svém rozsudku ve věci M.S.S. proti Belgii a Řecku. Nelze tedy přijmout argument žalované, že jí není znám žádný takový aktuální rozsudek.

[5] Stěžovatel také poukázal na aktuální doporučení Komise ze dne 8. 12. 2016 určeného členskými státy, vztahující se k obnovení přemísťování žadatelů o azyl do Řecka podle nařízení Dublin III. V něm je dle jeho názoru stanovena podmínka, že si musí členské státy vyžádat individuální a konkrétní záruky zacházení s žadateli při jejich navrácení a nesmí se jednat o zranitelné osoby. Uvedené žalovaná nevyhodnotila ve vztahu ke stěžovateli, který je osobou, o jejíž žádosti o mezinárodní ochranu již bylo Řeckem rozhodnuto a jejíž další osud je zcela nejasný s ohledem na neschopnost řecké strany

pokračování

jakkoliv řešit její eventuální repatriaci. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalované zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

[6] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti v první řadě uvedla, že souhlas s přijetím vyjádřila Itálie, jako jeden ze států, který již rozhodoval o žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatele. Dále uvedla, že ze systému EURODAC bylo zjištěno, že stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu v Řecku a v Itálii, to však neznamená, že odpovědným za posouzení jeho žádosti bude právě jeden z uvedených států. Žalovaná není tím správním orgánem, který vede dublinské řízení a rozhoduje, který z členských států je odpovědný. Ten nemůže být určen pouze na základě zjištění ze systému EURODAC. Žalovaná dále nešťastně použila obrat, že jí není znám žádný rozsudek, který by potvrzoval systémové nedostatky řeckého azylového systému. Myslela tím však aktuální rozsudek. Před vydáním svého rozhodnutí si žalovaná opatřila podkladové materiály od Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dle jen „OAMP“) k posouzení azylového řízení v Řecku, z něž nevyplývalo, že by nemohlo dojít k předání stěžovatele do Řecka, a stěžovatel navíc uvedl, že mu v návratu nic nebrání. Není v pravomoci žalované stanovovat podmínky pro přijetí žadatele o azyl zpět do Řecka ani nemůže takové podmínky požadovat, to je v gesci Ministerstva vnitra, které vede dublinské řízení. Úloha žalované je zajistit za zákonem stanovených podmínek přítomnost stěžovatele po dobu dublinského řízení. Protože stěžovatel tyto podmínky naplnil, nebylo možno užít mírnějších opatření a ani sám stěžovatel neuvedl žádné informace (ani z hlediska „zranitelnosti“), ze kterých by bylo možné usoudit, že předání do Řecka nebude možné. Žalovaná jej tedy zajistila. Vzhledem k výše uvedenému žalovaná navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[8] Stěžovatelova jediná námitka se týká toho, že žalovaná nedostatečně posoudila otázku, zda lze stěžovatele předat (přemístit) podle nařízení Dublin III do Řecka, resp. tuto otázku posoudila nesprávně. Nejvyšší správní soud se obdobnou otázkou zabýval již v rozsudku ze dne 17. 10. 2019, č. j. 4 Azs 153/2019 – 30, a druhý senát neshledal žádný důvod k tomu, aby se v projednávaném případě od zaujatého názoru odchýlil.

[9] Ke kvalitě odůvodnění realizovatelnosti předání cizince v rozhodnutí o zajištění tohoto cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu se již dříve vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 – 29, č. 3773/2018 Sb. NSS, tak, že *„(r)ozhoduje-li správní orgán o zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu, je povinen i přes poměrně krátkou dobu (žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodu) se s ohledem na naplnění účelu zajištění a možnou dobu trvání omezení osobní svobody zabývat z úřední povinnosti otázkou faktické a právní*

uskutečnitelnosti takového předání, tj. i otázkou případných systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán. Právě uvedené nicméně nelze chápat tak, že by správní orgány musely v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě (státech), kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází či nedochází. Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl.“.

[10] V projednávaném případě žalovaná v rozhodnutí k realizovatelnosti předání do Řecka (a Itálie) uvedla, že „(s)právní orgán nemá z úřední činnosti k dispozici žádné aktuální informace, není mu znám žádný aktuální rozsudek krajského ani Nejvyššího správního soudu či rozsudek z jiného členského státu Evropské unie či jakékoliv aktuální konstatování Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či jiného vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývalo, že by v Řecku či Itálii docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a pokud jde o podmínky přijetí žadatelů v tomto daném státě, které s sebou nese riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Účastník řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a pokud jde o podmínky přijetí žadatelů v tomto daném státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Účastník řízení pouze uvedl, že mu v Řecku ani Itálii nehrozí žádné nebezpečí a rád by se tam vrátil. Itálie i Řecko jsou členy Evropské unie, kde jsou dodržovány národní právní předpisy i mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách. Zároveň je v Řecku i Itálii umožněna činnost právnických osob, které dohlíží na dodržování těchto předpisů. Řecko i Itálie jsou považovány za bezpečné země nejen Českou republikou, ale i ostatními státy Evropské unie. Ze skutečnosti, že v Řecku i Itálii ročně žádá o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, je dle správního orgánu zřejmé, že neexistují obavy uprchlíků z azylového systému v Itálii či Řecku. Taktéž si správní orgán vyžádal od Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dle jen „OAMP“) podklady k azylovému systému v Itálii a Řecku, které zahrnul do svého spisového materiálu a ze kterých vyplývá, že azylový systém Itálie a Řecka nevykazuje systematické nedostatky dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení a že podmínky žadatelů o azyl nevykazují riziko nelidského či ponižujícího zacházení, jak je uvedeno v témže článku Dublinského nařízení. Z vlastní činnosti je správnímu orgánu rovněž známo, že Česká republika prostřednictvím Oddělení Dublinského střediska Ministerstva vnitra České republiky podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 vede tzv. Dublinská řízení, na základě kterých jsou žadatelé o udělení mezinárodní ochrany neoprávněně pobývající na území České republiky předáváni na území příslušného státu k posouzení jejich žádostí o udělení mezinárodní ochrany, v daném případě na území Řecka, popřípadě Itálie. Přemístěním účastníka řízení do Řecka, popřípadě do Itálie, jako žadatele o udělení mezinárodní ochrany, do členského státu, který byl takto určen jako příslušný stát, je v souladu s pravidlem podle čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Nedostatky podle čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 v daném členském státě tedy nebyly zjištěny a předání je možné.“

[11] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaná se s realizovatelností předání stěžovatele do Řecka vypořádala zcela dostatečně (č. l. 48 - 49

pokračování

jejího správního spisu). Na základě vyžádaných podkladů od OAMP k azylovému systému v Řecku posoudila tamější situaci a vyhodnotila ji tak, že v řeckém azylovém systému nyní neexistují systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, které by znemožňovaly předání stěžovatele do Řecka. Zvažila i konkrétní situaci stěžovatele, který výslovně uvedl, že mu v Řecku nic nehrozí a rád by se tam vrátil (srov. úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 3. 6. 2019, č. 1. 42 spisu žalované).

[12] Stěžovatel dále rozporuje tvrzení žalované, že neexistuje žádný aktuální rozsudek krajského soudu, Nejvyššího správního soudu nebo soudu jiného členského státu Evropské unie, případně jakékoliv konstatování Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývalo, že řecký azylový systém vykazuje systémové nedostatky. Poukazuje konkrétně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 198/2016 – 24, a také na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci M. S. S. proti Belgii a Řecku ze dne 21. 1. 2011, na podkladě kterých uvádí, že ještě v nedávné době bylo předání žadatelů o mezinárodní ochranu do Řecka zcela nemyslitelné. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že od vydání těchto rozhodnutí došlo k příznivému vývoji v řeckém azylovém systému, tj. ke změně situace, z níž soudy v uvedených rozhodnutích vycházely. Ostatně Komise ve svém doporučení 2016/2256 ze dne 8. 12. 2016, na které stěžovatel sám poukazuje, konkrétně uvádí, že *„Řecko [...] dosáhlo významného pokroku při zavádění nezbytných institucionálních a právních struktur pro zajištění řádně fungujícího azylového systému, a jakmile budou odstraněny všechny zbývající nedostatky, zejména pokud jde o podmínky přijímání zranitelných osob včetně nezletilých osob bez doprovodu a zacházení s nimi, dá se v blízké budoucnosti očekávat, že azylový systém bude plně funkční.“*

[13] Stěžovatel také namítal, že žalovaná měla vyhodnotit obsah výše zmiňovaného doporučení Komise a jeho dopad na realizovatelnost předání stěžovatele do Řecka. Stěžovatel zřejmě odkazuje na bod 34 tohoto doporučení, v němž Komise uvádí, že *„je vhodné doporučit, aby obnovení přemísťování probíhalo postupně a na základě individuálních záruk s přihlédnutím ke kapacitám pro přijímání a vyřizování žádostí v souladu s příslušnými právními předpisy EU a s ohledem na stávající nevhodné zacházení s určitými kategoriemi osob, zejména zranitelnými žadateli včetně nezletilých osob bez doprovodu.“* K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaná v rámci řízení o zajištění stěžovatele správně pouze předběžně posuzovala, zda je jeho předání alespoň potenciálně možné. Podrobnější zjišťování situace v Řecku za účelem faktického předání žadatele o mezinárodní ochranu přísluší Ministerstvu vnitra, které je následně oprávněno rozhodnout o tom, zda k předání dojde, či nikoliv.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[14] Na základě výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[15] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly,

Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[16] Usnesením krajského soudu ze dne 24. 6. 2019, č. j. 42 A 21/2019 – 19, byl stěžovateli ustanoven zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát. Zástupci, který byl stěžovateli ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Zástupce provedl v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, kterým bylo podání kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby náleží odměna ve výši 3100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Jelikož je ustanovený zástupce registrovaným plátcem DPH, zvýšil soud přiznanou odměnu o částku 714 Kč, která odpovídá 21% sazbě této daně. Částka v celkové výši 4114 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu